

Arrest

nr. 280 073 van 14 november 2022
in de zaak RvV X/ XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 mei 2022.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Inzake verzoekers eerste aanvraag tot internationale bescherming werd door DVZ een beslissing tot afstand van asielaanvraag genomen nu verzoeker niet was komen opdagen op het voorziene onderhoud. Inzake verzoekers tweede aanvraag tot internationale bescherming werd door het CGVS een beslissing tot weigering genomen. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers betoog dat hij niet in Gambia kan leven met zijn handicap. Het beroep hiertegen werd door de Raad bij arrest met nr. 230.381 van 17 december 2019 verworpen.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in het kader van zijn volgend verzoek steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoeker houdt vast aan zijn eerdere verklaringen. Verzoeker legt geen stukken neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers tweede verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn

geloofwaardigheid kunnen herstellen en zijn nieuw voorgehouden beweringen vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoekers verklaringen louter bijkomende zijn en volledig in het verlengde liggen van zijn verklaringen gedaan tijdens zijn tweede aanvraag om internationale bescherming.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Verzoeker stelt zelf dat hij vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen, waardoor deze net consistent zouden zijn.

Verzoeker stelt nog dat er voor hem geen andere mogelijkheden zijn dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten. Verder stelt hij dat het CGVS niet zonder meer mag verwijzen naar verzoekers eerdere verklaringen, en was het aan de verwerende partij om een bijkomend onderzoek te voeren naar verzoekers verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog niet kan worden gevolgd. In eerste instantie herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming enkel ontvankelijk kan worden verklaard indien er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat het CGVS niet mag verwijzen naar verzoekers eerdere verklaringen. Verder blijkt niet uit de bestreden beslissing dat het CGVS niet heeft gemotiveerd omtrent verzoekers bijkomende verklaringen. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het supra aangehaalde arrest van de Raad, waar werd geoordeeld dat verzoeker in Gambia kan rekenen op een aangepaste omkadering, en dat de financiële moeilijkheden onvoldoende ernstig zijn om te spreken van daden van vervolging. Verder relateert de Raad de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees dat hij zichzelf niet zou kunnen onderhouden, nu zijn vingerafdrukken in verschillende Europese landen zijn geregistreerd, wat wijst op een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.2. Waar verzoeker nog stelt dat de termijn beschreven in artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet niet zou zijn gerespecteerd, stelt de Raad dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat dergelijke beslissingen worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het volgend verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Dit betreft evenwel een termijn van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, brengt het overschrijden van die termijn van 10 dagen geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13 026 (c)). Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3 gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in zijn verzoekschrift. Overigens heeft, door het overschrijden van die termijn van 10 dagen, de langere duur van de procedure als gevolg dat verzoeker hierdoor langer bescherming geniet tegen de beweerde vervolging en langer aanvullende stukken kan verzamelen ter staving van zijn relaas.

4.3. In de mate verzoeker nog lijkt te hekelen dat het CGVS er voor heeft gekozen om geen bijkomende gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals

bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn derde asielaanvraag.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 september 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 982 legt de eed af en tolkt gebarentaal.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

De verzoekende partij meent dat haar kwetsbare positie – m.n. het gegeven dat zij doof is – een grotere rol moet spelen in haar zaak. Bij terugkeer naar haar land van herkomst zal zij slechts een beroep kunnen doen op zeer gebrekkige faciliteiten voor personen met een handicap. Zij wijst erop dat zij haar land van herkomst reeds heeft verlaten in 2014 en bij een terugkeer naar daar riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie. Daarnaast volhardt zij in de overige “motieven” van haar verzoekschrift.”

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat haar kwetsbare positie – m.n. het gegeven dat zij doof is – een grotere rol moet spelen in haar zaak, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat haar steunmaatregelen werden verleend in het kader van de behandeling van haar

verzoek teneinde op passende wijze tegemoet te komen aan haar problematiek. De bestreden beslissing luidt immers:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit het dossier bleek immers dat u doofstom bent en dat u wenste bijgestaan te worden door een tolk die gebarentaal beheerst. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend, en werd in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS een tolk gebarentaal (ASL – American Sign Language) aangesteld tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS – aangezien u zelf had aangegeven deze vorm van gebarentaal te hebben geleerd in uw land van herkomst. U werd in het kader van het onderhoud voor de DVZ (dd. 01/09/2021) eveneens bijgestaan door een tolk die de internationale gebarentaal machtig is (Verklaring Betreffende Procedure dd. 01/09/2021, puntje 2a + Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ dd. 01/09/2021).

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren, blijft zij in gebreke concreet toe te lichten op welke wijze deze zouden zijn tekortgeschoten of welke bijkomende maatregelen dienden te worden genomen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij ten gevolge van deze problemen onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure betreffende haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, dan wel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid.

4.2. In het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij stelt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst slechts een beroep zal kunnen doen op zeer gebrekkige faciliteiten voor personen met een handicap en waarbij zij aangeeft dat zij haar land van herkomst reeds heeft verlaten in 2014 en bij een terugkeer naar daar riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking waarin in dit verband wordt gesteld:

“De Raad stelt vast dat verzoekers betoog niet kan worden gevolgd. In eerste instantie herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waaruit volgt dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming enkel ontvankelijk kan worden verklaard indien er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat het CGVS niet mag verwijzen naar verzoekers eerdere verklaringen. Verder blijkt niet uit de bestreden beslissing dat het CGVS niet heeft gemotiveerd omtrent verzoekers bijkomende verklaringen. Zo wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het supra aangehaalde arrest van de Raad, waar werd geoordeeld dat verzoeker in Gambia kan rekenen op een aangepaste omkadering, en dat de financiële moeilijkheden onvoldoende ernstig zijn om te spreken van daden van vervolging. Verder relativeert de Raad de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees dat hij zichzelf niet zou kunnen onderhouden, nu zijn vingerafdrukken in verschillende Europese landen zijn geregistreerd, wat wijst op een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.” (eigen onderlijning).

Zoals aangegeven in voormelde beschikking en in de motieven van de bestreden beslissing, werd op 17 december 2019 bij arrest met nummer 230 381 heeft de Raad, in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij, reeds vastgesteld dat zij betreffende haar gehoorproblemen op een aangepaste omkadering kon rekenen in Gambia en dat haar mogelijke financiële moeilijkheden waardoor zij de hulp zou moeten inroepen van bepaalde overheidsdiensten, private initiatieven en/of ngo's, onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van daden van vervolging. Tevens werd in voormeld arrest vastgesteld, verwijzende naar de verscheidene geregistreerde vingerafdrukken in verschillende Europese landen, dat uit het door de verzoekende partij afgelegde parcours, niettegenstaande haar medische problematiek, een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid blijkt. De Raad oordeelt in zijn arrest met nummer 230 381 meer bepaald:

“2.2.3.2. Verzoeker verwijst naar het verlies van zijn gehoor en voert aan dat de mogelijkheden om een arbeidsinkomen te verwerven beperkt zijn en dat verweerder niet onderzocht welke steun daadwerkelijk door de NGO GADHOH wordt geleverd aan dove en slechthorende personen.

Verzoeker kan echter, zonder toevoeging van enige andere landeninformatie, niet louter opwerpen dat de NGO GADHOH onvoldoende steun verleent, te meer daar de motivering niet wordt weerlegd dat deze NGO een bureau heeft in Banjul. Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker school heeft kunnen lopen in een specifieke school voor doven en slechthorenden waar hem de gebarentaal werd aangeleerd, hetgeen een duidelijke aanwijzing is dat verzoeker op een aangepaste omkadering kon rekenen in Gambia.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de daden die verzoeker vreest te ondergaan onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève namelijk ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het EVRM, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen.

Dat verzoeker mogelijk zou kampen met financiële moeilijkheden en daardoor de hulp zou moeten inroepen van bepaalde overheidsdiensten, private initiatieven en/of ngo's, is onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van daden van vervolging in voormelde zin.

De ernst en de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zichzelf niet zou kunnen onderhouden dient overigens te worden gerelativeerd nu dit alles hem er kennelijk niet van weerhield om, zoals uit zijn geregistreerde vingerafdrukken blijkt, sinds 2014 achtereenvolgens te verblijven in Italië, Zwitserland (2014), Duitsland (2016), Nederland (2016), België (2017), Portugal (2017) en tot slot opnieuw in Nederland (2018). Uit verzoekers parcours blijkt aldus, niettegenstaande zijn medische problematiek, een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid.

Zelfs indien verzoeker aannemelijk zou maken dat hij bij een terugkeer naar Gambia (ernstig) zou worden gediscrimineerd, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat hij geheel niet aantoonde dat hij verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de nodige bijstand.”

Er dient vooreerst te worden aangestipt dat de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. Gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, moet deze beslissing als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. Zoals in voormelde beschikking uiteengezet, dienen er vervolgens, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan voorheen. Blijkens voormelde beschikking, komt de commissaris-generaal in casu op goede gronden tot het besluit dat er geen dergelijk element het dossier van de verzoekende partij voorhanden is.

De verzoekende partij doet hier met haar algemene argumentatie en verzuchtingen ter terechtzitting, waarbij zij in wezen geen concrete argumenten aanvoert, noch in concreto ingaat op de gronden van de beschikking, geen afbreuk aan. Waar zij thans aanvoert dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst slechts een beroep zal kunnen doen op zeer gebrekkige faciliteiten voor personen met een handicap en zij bij een terugkeer naar daar riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, wijst de Raad er immers op dat het haar toekomt om dit met concrete en overtuigende elementen aan te tonen. De verzoekende partij beperkt zich echter tot loutere beweringen en blijft derhalve in gebreke. Evenmin kan zij overtuigen door hieraan slechts op algemene wijze toe te voegen dat zij haar land van herkomst reeds heeft verlaten in 2014. In de mate dat zij hiermee poogt voor te houden dat de eerdere beoordeling niet meer actueel zou zijn, toont zij dit geenszins in concreto aan. De Raad stipt hierbij tevens aan dat de verzoekende partij, door het louter herhalen van of verder-borduren op een eerder aangehaald relaas waarover reeds standpunt werd ingenomen, er niet in slaagt de beoordeling om te buigen. Zij brengt met haar betoog bijgevolg geen nieuwe elementen bij in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die een ander licht kunnen werpen op voormelde beoordeling door de Raad. Door daarnaast te volharden in de overige “*motieven*” van haar verzoek-schrift, zoals de verzoekende partij nog stelt ter terechtzitting, zonder deze in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking, reikt zij evenmin concrete elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die vermogen hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven in een ander daglicht te stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES